

²⁹Amikor pedig, egyre nagyobb sokaság gyülekezett hozzá, elkezdett beszélni: „Ez a nemzedék gonosz nemzedék: jelt követel, de nem adatik neki más jel, mint a Jónás próféta jele.” ³⁰Mert amiképpen Jónás jellé vált a niniveiek számára, úgy lesz az Emberfia is jellé ennek a nemzedéknek.

³¹Dél királynője feltámad az ítéletkor e nemzedék férfyaival, és elítéli őket, mert ő eljött a föld végső határáról, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét; de íme, itt nagyobb van Salamonnál.

³²A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel, és elítélik, mert ők megtértek Jónás prédikálására; de íme, itt nagyobb van Jónásnál.”

Kedves Testvéreim!

Az egyházi év lassan a végéhez közeledik. Eszembe jutottak gyerekkorom futóversenyei. A csapattal, akikkel versenyeztem, főként edzéseken sok csínyt elkövettünk. Az edzések háztömbök körül zajlottak, az edző nem látott bennünket, ő a tornaterem előtt várt. Futni kellett ez nem volt kétséges, de hamar rájöttünk, hogy ha nem teljes erőbedobással futunk, akkor nem is fog rájönni, hogy mit tudunk valójában, mert az időt nem mindig mérte. A lényeg az volt, hogy amikortól lát bennünket onnan úgy fussunk, hogy azt lássa, hogy teljes erőbedobással küzdünk.

Az egyházi év vége, a verseny hajrája, amikor tekinetünket a cél felé fordítjuk. De hogyan küzdünk? Legalább most, ítélet, reménység, örökélet vasárnapja közelében odatesszük magunkat? Nem vehetjük félvállról ezeket a vasárnapokat, mert – ahogyan heti igénkben olvashatjuk Pál szavát: Íme most van a kegyelem ideje, most van az üdvösség napja. (2Kor6,2b). Az „Edző” ott áll és figyel minket, hogy hogyan futunk.

Azt szeretem az egyházi évben, hogy körről, körre lehet fejlődni. Nem tudhatjuk mikor jön el a mi versenyünk vége, de ha felkészültek vagyunk, akkor nem is ez lesz a lényeg. Sok sportoló mondta már el, hogy nem feltétlenül a győzelemért versenyez, hanem azért, hogy a lehető legjobbat hozza ki magából. A legjobb időt produkálja, a legjobb gyakorlatát mutassa be.

Az adventtel kezdődő új egyházi év előtt minket is erre szólít Isten igéje. Figyeljünk rá, szegezzük a tekintetünket a mi mennyei Atyánkra, aki ott vár a célvonalnál, és lehet, hogy azt mondja majd még egy kör belefér, de ne ez legyen a szemünk előtt, hanem úgy fussunk, mit akik előtt nem bizonytalan a cél – ahogy szintén Pál mondja.

Ma ítélet vasárnapja van, és egy ítélettel kapcsolatos ige áll előttünk, ami azt hiszem minden kor minden emberének, így számunkra is nagyon aktuális kérdést vesz elő. Azt, hogy mennyire szelektíven olvassuk az Isten igéjét. Jól példázza ezt az ítélet kérdése – amelyet fogunk és eltolunk a távoli jövőbe, ha egyáltalán megfordul a fejünkben, hogy lesz. Mert félünk tőle, mert nem akarunk szembesülni vele, hogy márpedig ítélet lesz. De mi ennek a félelemnek az alapja? Az, hogy Istenre figyelésünkben elég szelektívek vagyunk, hogy kiválogatjuk a számunkra érdekes, és minket érintő kérdéseket, és eltoljuk magunktól jó messzire azokat, amelyekkel nem akarunk foglalkozni. Ezt a kérdést veszi elő Jézus, amikor azt mondja:

„Ez a nemzedék gonosz nemzedék: jelt követel, de nem adatik neki más jel, mint a Jónás próféta jele.

Jel követelés. Azt gondolom, nem csak Jézus nemzedéke követelt jelt. Mi is követeljük a magunk kis jeleit. A világban, ahol az is kérdés, hogy egyáltalán van-e Isten, ez természetes. Tudni akarják, bizonyítékot akarnak szerezni az Isten léteire. Mutassa meg magát és akkor hiszünk benne. Mutasson egy jelet, tegye ezt és ezt és majd akkor tárgyalhatunk. A hívő emberek, mi, talán már túl vagyunk ezeken, de azért minket is megkísért a gondolat, hogy milyen jó lenne olykor valóban, ha Isten valami konkrét dologgal megmutatná magát nekünk. Vagy ugyanezt tudjuk kegyesebbnek tűnő csomagolásban is előadni: de jó lenne Istenem, ha valahogy megmutatná magadat a testvéremnek, gyermekemnek, szomszédomnak... hogy ő is higgyen.

A jelek keresése ott is kézen fogható, hogy amikor valami különleges, világot megrázó, borzalmas, szokatlan dolog történik, akkor egyből Istent kiálltunk. Lám, lám Isten megbüntette azokat az embereket, Isten megmutatta erejét a viharban, Isten elkezdte az ítéletét amikor lesújtott...

Igen, Isten munkálkodik, és ahogy Pál mondja: alkotásainak értelmes vizsgálata révén megismerhető ebben a világban, de Pál arról is beszél, hogy „tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket”.

És Jézus sem mond mást: „Ez a nemzedék gonosz nemzedék: jelt követel, de nem adatik neki más jel, mint a Jónás próféta jele.

Jónás próféta jele. Jézus többször hivatkozik az Ószövetségi Jónás könyvére, ami ma is jól ismert, a cetben három napot töltő prófétáról. Jézus ezúttal azonban nem a három nap a halba és három nap feltámadása előtt a halálban párhuzamot emeli ki, hanem azt mondja: Mert amiképpen Jónás jellé vált a niniveiek számára,

úgy lesz az Emberfia is jellé ennek a nemzedéknek. A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel, és elítélik, mert ők megtértek Jónás prédikálására; de íme, itt nagyobb van Jónásnál.”

Jónás jele, ebben az esetben maga a próféta, aki az Isten igéjét szolja. Jónás úgy ment Ninive városába, hogy el kellett mondania: 40 nap múlva elpusztul a város. Tényeket kellett közölnie, amelyek nem voltak népszerűek, és bár Jónás először azt gondolja, hogy ha ezzel az üzenettel odamegy, akkor kinevetik, bolondnak nézik, megalázzák, leköpik... ezért is megy el először az ellenkező irányba, de amikor elmondja az üzenetet, akkor szerintem ő lepődik meg a legjobban, mert ezek a ninivei pogány emberek, akiknek nem sok köze lehetett a zsidósághoz, bűnbánatot tartanak, mind egy szálig hisznek a hirdetett igének. Nem kérdőjelezi meg, nem keresnek kibúvót. Tisztában vannak a bűnösségükkel és bűnbánatot tartanak. És az ítélet elmarad, mert hittek az Isten szavának.

Jézus egy másik példát is hoz arra, hogy voltak akik nagyon is komolyan vették azt, hogy Istenre oda kell figyelni: ³¹*Dél királynője feltámad az ítéletkor e nemzedék férfiaival, és elítéli őket, mert ő eljött a föld végső határáról, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét; de íme, itt nagyobb van Salamonnál.*

Történelmi tény, hogy Sába királynője járt Salamon királynál, hogy meglássa annak bölcsességét, amelyet az Istentől kapott. Nagyon hosszú utat tett meg, mert kíváncsi volt az isteni bölcsességre, az Isten igéjére.

Jézus ma nekünk szegezi a kérdést! És te? Te mennyire veszed komolyan Isten igéjét? Jézus a testté lett ige, akinek minden egyes szava igaz. Igazat mond, amikor azt mondja: senki sem mehet az Atyához, csakis én általam. Igaz, amikor azt mondja, hogy aki hisz és megkeresztelkedik üdvözülni. Igaz, amikor arról beszél, hogy újonnan kell születnetek... Jézus szava számunkra a jel. Nincs más, nem kapunk más iránymutatást, nem fognak megjelenni angyalok, mert, ahogyan a zsidókhoz írt levél fogalmaz: *Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiu által szólt hozzánk.*

Egyedül az Isten igéje. 536 évvel ezelőtt, a mai napon, nov.10-én látta meg a napvilágot Luther Márton. Aki hosszú idő után újra ráirányította az emberek figyelmét a Szentírásra, az Isten igéjére, Jézus szavára. Az egyház története jól mutatja, hogy amíg a Biblia ott van a hívek kezében, addig a kisebb nagyobb kisiklások helyre kerülnek, de amikor csak féligazságokat idéznek belőle, amikor az emberi okoskodás veszi át a szerepet, ott elkezdődik egy lejtmenet. Nem csak az egyház életében, hanem személyes életünkben is így van ez.

A teológián volt egy idő, amíg nem vettem kezembe a Szentírást. Ez az idő pedig alkalmat adott a sátánnak arra, hogy kikezdje az életemet. Néha erőfeszítésbe kerül, néha erőnkön felül kell teljesíteni ahhoz, hogy az Isten igéjére oda tudjunk figyelni, de megéri, mindig megéri. Nekünk nincs más, egyedül a Szentírás!

A konfirmandusokkal tegnap arról beszélgettünk, hogyan szól hozzánk Isten. Az evangélikus dogmatika erre azt mondja. Van természetes és igei kinyilatkoztatás. A természetes pl. amikor a lelkiismeret szaván, a természet vizsgálata révén szólal meg az Isten. De ezek bizonytalan dolgok, mert ezekhez hozzáférünk mi is: elaltatjuk a lelkiismeretünket, megmagyarázzuk a természet működését... Isten szavához biztos pont a Szentírás, ha nem kiragadunk belőle számunkra kedvező részeket, hanem engedjük, hogy szembesítsen bennünket akár a bűneinkkel is. A niniveiek ezt tették, engedtek az Isten igéjének. Luther Márton ezt tette, engedett az igének, és az egész világgal szembement. Te engedsz-e az igének?

Ítélet vasárnapján tedd fel a kérdést: lesz ítélet? Az ige válasz ez: Igen! *Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk Krisztus ítélőszéke elé...* (2Kor 5,10) ugyanakkor *nincsen azért most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak (Rm8,1).* Tehát ítélet lesz, de ha hiszem, hogy Jézus Krisztus az életet azért adta, hogy bűneimet maga vigye fel a fára, akkor ez az ítélet nem engem súlyt, hanem őt, így Isten megítél, de nem elítél, így nem kell félnem.

Ha hiszek az igének, akkor a ninivei férfiakkal, és Sába királynőjével együtt ott állhatok majd a győztes oldalon.